Από τη Novartis, στον Κορκονέα, στον Λιγνάδη κ.ο.κ..ένας δρόμος

Θεόδωρος Μεγαλοοικονόμου

Αν υπάρχει ένας θεσμός που εκφράζει με τον πιο ανάγλυφο τρόπο την παρατεταμένη, πολύμορφη και αμετάκλητη κρίση του κοινωνικού συστήματος μέσα στο οποίο ζούμε, δεν είναι άλλος από την λεγόμενη «Δικαιοσύνη».

Το «σκάνδαλο Novartis» που, με τη διαχείρισή του από τους αρμόδιους μηχανισμούς της Δικαιοσύνης, σέρνεται, και αυτό, για χρόνια, σε μια προσπάθεια να μην κάτσουν στο εδώλιο οι γνωστοί και μη εξαιρετέοι «αξιωματούχοι» που είχαν την τελική ευθύνη και υπέγραφαν (με το αζημίωτο) τις τιμολογήσεις των συγκεκριμένων φαρμάκων (και) της εν λόγω εταιρείας, δεν είναι παρά η κορυφή ενός παγόβουνου σκανδαλωδών αποφάσεών της και ενεργειών.

Βέβαια, από συστάσεώς του, ο «θεσμός της Δικαιοσύνης», ως της «ανεξάρτητης» τρίτης εξουσίας στις κοινοβουλευτικές δημοκρατίες σε κάθε καπιταλιστική χώρα, δεν ήταν σε θέση να κρίνει και ν΄ αποφασίζει παρά στη βάση των κυρίαρχων αξιών και συμφερόντων, όπως αυτά εκφράζονταν στις νομοθετικές ρυθμίσεις και τα κανονιστικά πλαίσια που αποφάσιζαν (και ξέρουμε πώς) οι άλλες δυο εξουσίες (με την προσθήκη και της «τέταρτης», των ΜΜΕ, με όλα τα γνωστά πολυπλόκαμα δίκτυα, μεταξύ τους και με τους μεγαλοκεφαλαιούχους, διασύνδεσης και διαφθοράς).

Αλλά, επίσης, και διαμέσου της διαμόρφωσης, μέσα από τον χαρακτήρα, την λειτουργία και την «κοινωνική αποστολή» του θεσμού, ενός τρόπου του σκέπτεσθαι των λειτουργών του αναφορικά με το τι είναι, πώς κρίνεται, και πλάθεται, το «δίκιο» και πώς το «άδικο», με κυρίαρχη την υιοθέτηση, στο σχηματισμό της (ουδόλως “τυφλής”) κρίσης των δικαστών, των επικρατουσών στερεοτυπικών αντιλήψεων και του ταξικού τους υπόβαθρου, για την αναπαραγωγή του οποίου υπάρχει και λειτουργεί ο «θεσμός της Δικαιοσύνης».

Οι όποιες «θετικές», για τους «από κάτω», αποφάσεις, οι περιστασιακές «νίκες» (συχνά οφειλόμενες στην ιδιαίτερη κουλτούρα και διαδρομή κάποιων εκ των λειτουργών), δεν αποτελούν παρά την εξαίρεση στον κανόνα, αξιοποιούμενες άνωθεν ως προσχηματική εικόνα και άλλοθι για την διατήρηση του κύρους ενός καθ΄ όλα διάτρητου θεσμού – και επομένως των προσδοκιών των λαϊκών στρωμάτων για «απονομή δικαιοσύνης».

Οι συχνά διαμετρικά αντίθετες εισηγήσεις και προτάσεις από εισαγγελείς και δικαστές κλπ, για την ίδια υπόθεση, με τα ίδια διαθέσιμα στοιχεία, «μιλάνε» πολύ για τον υποτιθέμενο «αντικειμενικό» χαρακτήρα που διέπει το έδαφος πάνω στη βάση του οποίου λειτουργεί το σύστημα της «Δικαιοσύνης».

Ένας από τους πιο διαδεδομένους τρόπους με τους οποίους λειτουργεί το σύστημα, είναι η αμετάκλητη εκτέλεση της όποιας ποινής (συνήθως βαριάς) για τους «από κάτω» (με ταυτόχρονη την αυθαίρετη άρση εφαρμογής νομοθετημένων ρυθμίσεων για άδειες, για αποφυλάκιση κλπ, όπως στην περίπτωση του Μιχαηλίδη και άλλων), αλλά και η επινόηση διαδικασιών και διαδρομών διαφυγής, για τους «από πάνω», από την έκτιση της ποινής (εν όλω, ή εν μέρει), ακόμα και για όσους για προσχηματικούς λόγους, για τη διαχείριση της λαϊκής κατακραυγής, για την διατήρηση της «έξωθεν καλής μαρτυρίας» κλπ, έχει επιβληθεί ακόμα και σχετικά βαριά ποινή.

Το βούλευμα του Δικαστικού Συμβουλίου του Ανώτατου Ειδικού Δικαστηρίου, που βγήκε στο «παρα πέντε» (ή στο «και πέντε») της εκπνοής της λειτουργίας του υπό την παρούσα σύνθεσή του, με το οποίο αποδομείται ο μύθος της «σκευωρίας» για την «υπόθεση Novartis» και απαλλάσσονται από την όποια σχετική κατηγορία οι όποιοι/ες δήθεν «σκευωροί» (δημοσιογράφοι, δικαστικοί κλπ), **δεν θα είχε ποτέ υπάρξει** αν δεν είχε προηγηθεί η επιβολή, από τις αρμόδιες υπηρεσίες των ΗΠΑ (αποκλειστικά και μόνο γιατί θίγονταν τα δικά τους συμφέροντα), προστίμου στη Novartis ύψους 340 εκ. δολαρίων, εκ των οποίων, και αυτό πρέπει να τονιστεί, τα 310 εκ. αφορούσαν «ενέργειες επηρεασμού, μέσω χρηματισμού, μίζας κλπ, των **officials στην Ελλάδα»**. Βάσει του «Ομοσπονδιακού Νόμου περί **Διαφθοράς στην Αλλοδαπή»** (υπογρ. δική μας).

Όλα τα στοιχεία, μέσα από καταθέσεις από μάρτυρες και από την Ελλάδα, είναι πλήρως αποδεδειγμένα.

Μετά, όμως, είδαμε πώς οι «foreign officials» των αμερικανικών εγγράφων μεταφράστηκαν ως γιατροί, αντί ως υπουργοί, και πώς ονόματα υπουργών και άλλων που σαφώς αναφέρονταν ως δωροδοκηθέντες, μεταφράστηκαν στα ελληνικά δια της πλήρους

απάλειψής τους.

Αναγκασμένοι, ωστόσο, να ακολουθήσουν το αμερικανικό πόρισμα, που αναδείκνυε το αυτονόητο, την «υπόθεση Novartis» ως σκάνδαλο, έκαναν και οι εδώ επιτελικοί κυβερνώντες μιαν άκρως γελοιογραφική αγωγή στη Novartis, για πληρωμή πρόστιμου λόγω (του υπαρκτού) χρηματισμού των γιατρών, αλλά μην κάνοντας καμιά αναφορά στο κεντρικό σημείο του αμερικανικού πορίσματος, που ήταν ο χρηματισμός των «officials», μια σειράς υπουργών (και παρά το εμφανές στοιχείο της ασαφούς προέλευσης ποσών στις καταθέσεις κάποιων από αυτούς).

Ανεξαρτήτως, όμως, όλων αυτών, μιας και ο μύθος της «σκευωρίας» κατέρρευσε, άρα υπάρχουν ένοχοι, άρα υπάρχουν υπουργοί που υπέγραψαν για τις τιμολογήσεις των φαρμάκων της Novartis, άρα υπάρχουν πολλά άλλα, υπάρχει και το ερώτημα: **υπάρχει «θεσμός Δικαιοσύνης» σ΄ αυτή τη χώρα που θα κινηθεί κατά των αποδεδειγμένα ενόχων; ΄Η μήπως, από τη μια, καταρρέει η «σκευωρία» και, από την άλλη, οι ένοχοι θα μείνουν για πάντα ατιμώρητοι;**

Τόσο η «υπόθεση Novartis», όσο και μια σειρά άλλες που είναι στην επικαιρότητα, δείχνουν ότι, ακόμα κι΄ όταν η κυρίαρχη εξουσία δεν μπορεί να κρύψει κάποια από τα καθημερινά ανομήματά της (αυτά που τη συγκροτούν ως κυρίαρχη εξουσία και αποτελούν την κανονικότητα της ίδιας της ύπαρξής της), ακόμα κι΄ όταν προκύψει, ή πετύχουμε, οι «από κάτω», μια «καλή δικαστική απόφαση», υπάρχουν οι τρόποι, μέσα στο ίδιο το σύστημα της «Δικαιοσύνης», από τη μια να φαινόμαστε, ως κυρίαρχη εξουσία, ότι «αποδίδουμε δίκαιο» – για τα «μάτια του κόσμου» – και, από την άλλη, οι δικοί «μας» εγκληματίες να μένουν έξω από τη φυλακή, ή και να μη εκτίουν την ποινή.

Από την «υπόθεση Novartis» στον Λιγνάδη, στους δολοφόνους του Αλέξη Γρηγορόπουλου, του/της Ζακ/ΖάκιΟh, του Νίκου Σαμπάνη, στους βασανιστές αστυνομικούς του Χρ. Χρονόπουλου (και σε τόσα άλλα).....ένας δρόμος.

Γι΄ αυτό, παρόλο που κανείς δεν μπορεί και δεν πρέπει να υποτιμήσει τις «καλές δικαστικές αποφάσεις» (όπως το βούλευμα του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου για το έγκλημα στο Φαρμακονήσι τον Γενάρη του 2014, ή και τη δίκη που οδήγησε τους Χρυσαυγίτες στη φυλακή κά), που πρέπει πάντα να είναι και κινηματική επιδίωξη, αυτό που, ωστόσο, πρωτίστως απαιτείται (και σε μεγάλο βαθμό λείπει), είναι η επικέντρωση στην πηγή του προβλήματος.

Γιατί «Φαρμακονήσια» υπήρξαν και μετά το 2014, έχοντας γίνει, πλέον, η καθημερινότητα της δολοφονικής αντιπροσφυγικής πολιτικής της ΕΕ που εφαρμόζουν οι διαδοχικές ελληνικές κυβερνήσεις από κοινού με την Frontex.

Η σχέση της Novartis με το ιατρικό σώμα και με «αξιωματούχους», υπουργούς κλπ, αφορά όλες τις φαρμακοβιομηχανίες, είναι η κανονικότητα που κυριαρχεί και λειτουργεί ως αυτονόητη, της διάθεσης ενός «κοινωνικού αγαθού», του φαρμάκου, ως εμπορεύματος που αποφέρει κέρδος.

Πατώντας πάνω στη λειτουργία και στο ρόλο αυτής της «Δικαιοσύνης», Λιγνάδηδες κρυμμένοι μέσα στους κόλπους της κυρίαρχης εξουσίας θα συνεχίσουν να υπάρχουν πολλοί, καθώς και αστυνομικοί που ατιμώρητα θα δολοφονούν και θα βασανίζουν ως μέρος της «κοινωνικής αποστολής» του σώματος στο οποίο υπηρετούν.

Η μόνη πραγματική Δικαιοσύνη που μπορεί να υπάρξει, είναι αυτή που μπορεί να προέλθει από μια μαζική κινηματική στροφή στις ρίζες του προβλήματος, στην αμφισβήτηση όλων αυτών που συγκροτούν μια κοινωνική οργάνωση η οποία, στον κατήφορο της αμετάκλητης ιστορικής παρακμής της, εγκυμονεί ό,τι το χειρότερο, αυτό δεν έχει ακόμα προβλεφθεί.

Όπως έλεγε και η Αντζελα Ντέιβις, «το να είμαστε ριζοσπάστες σημαίνει να στραφούμε στις ρίζες»… και μάλιστα, έμπρακτα…..

19/7/2022